

La Sra. Tomasa: «'Alegre pero peligroso' és el nostre millor disc amb diferència»

Parlem amb la banda barcelonina sobre el nou àlbum que estrenen avui

La Sra. Tomasa | Marta Mas

Tres anys després del darrer llarga durada, **La Sra. Tomasa** estrena avui el seu tercer disc, *Alegre pero peligroso* (Guspira, 2020). L'àlbum compila onze temes que aposten per nous estils, sense perdre els habituals ritmes llatins definitoris de la banda, i que fan palesa l'evolució i la maduresa del grup. La presentació de les noves cançons es farà el 21 de març a l'Apolo, dins del marc del cicle Guitàr BCN. Parlem amb el grup sobre aquest nou disc.

A l'àlbum hi ha molt d'electrònica i més ús de la reverberació (per exemple a "Nada más"), comparat amb altres discos anteriors.

Pau Lobo (veu): Sí, realment sempre hem jugat amb música llatina, com més antiga millor, i amb electrònica, com més moderna millor. I si l'electrònica evoluciona, nosaltres amb ella. Si ara l'electrònica està més present al disc és perquè d'alguna manera en les nostres vides també ho està.

Alberto Limiñana (baix): Som un grup bastant singular i eclèctic, i malgrat tots els discos tinguin els mateixos ingredients, cap sona igual. Intentem redefinir-nos constantment, ens agrada agafar

sons actuals de l'electrònia a mode d'ingredient, a joc de prospectiva, i ho intentem 'tomasejar'.

Quin seria aleshores el so distintiu d'*Alegre pero peligroso*?

A.L.: En aquest disc hem intentat fer un àlbum que es pugui escoltar a casa i que no sigui tan festiu: que et pugui acompanyar en un viatge, una sala de discos o escoltant-lo amb algú. Crec que en aquest àlbum hem intentat abandonar una mica la tendència canyera i frenètica que tenen els anteriors. Si t'hi fixes, cada disc és menys carregat a nivell de sonoritat i cada so està més cuidat. Busquem ser més contundents en una fotografia que estigui dins del marc de la música que sona ara però a mode de joc.

Contundent en quin sentit?

A.L.: A nivell de *groove*, no és tant sorollós ni frenètic. És més madur, nosaltres som més grans i més oberts.

A *Alegre pero peligroso* també hi trobem la vostra fusió habitual d'estils, però més enllà de l'electrònica, en aquest disc hi afegiu també trap i afrobeat. D'afrobeat feu un tema amb la col·laboració d'Stoneboy, un músic ghanès que s'hi dedica. És una manera de reconèixer-ne les arrels?

P.L.: Sí, exactament. A més, **Stoneboy** ens sembla un artista i poder tenir la oportunitat de cantar amb ell una cançó és brutal.

És també una manera d'evitar que se us acusi d'apropiació cultural?

A.L.: Nosaltres sempre tractem les coses amb molta responsabilitat i humilitat i, evidentment, sabem d'on ve cada cosa i no venim a apropiarnos de res, sinó simplement a donar la nostra visió d'allò del que bebem. El tema de l'apropiació està molt en auge però crec que planteja dos problemes fonamentals que acostumen a confluir en el mateix subjecte: qui concep la cultura com una propietat i qui se n'apropia. La cultura és una cosa en moviment, dinàmica, i ve de molts llocs diferents. Les fonts d'on bebem, han estat alhora un refregit dels seus precedents. Per exemple, **Jorge Drexler** parlava sobre la 'dècima espinela', que va nèixer cap el 1500 a Espanya i després es va exportar a Amèrica Llatina. Aquí es va extingir, però allà va seguir viatjant i canviant. Al final, la cultura no és de, però resideix en qui la manté viva. És una qüestió d'agafar-la amb responsabilitat, honestat i humilitat, d'estudiar-la i saber d'on ve. Nosaltres no tenim cap intenció d'apropriar-nos de res, al revés, sempre diem que no hem inventat la roda.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=ruK64Av5Vp8>

Teniu un estil molt festiu, però alhora certa consciència social. Per exemple, no teniu cap lletra en què cosifiqueu el cos femení.

P.L.: No farem del cos de la dona una imatge perquè nosaltres no ho veiem així. Parlem de com som. Nosaltres no som masclistes i si ho som, intentem corregir-ho tota l'estona. És una cosa que ens mirem: som un grup amb bastanta consciència feminista i revisem què diem o sobre què bromejem. Ens en cuidem però no pel que diran, sino pel que direm nosaltres mateixos sobre nosaltres. Intentem fer les coses bé com a persones i per això les lletres surten així.

A.L.: Nosaltres reivindiquem el cos però com a instrument de moviment, no com a imatge de seducció. I sí, tenim certa consciència social però no som gaire explícits perquè som un grup de música dirigit a un gran públic i no volem que el nostre missatge s'associï a un tipus de moviment o arribar a un públic degut a l'afinitat del missatge. De fet, nosaltres reivindiquem el contrari: el moment en què la gent fa 'stop món, anem a passar-nos-ho bé una estona, que demà és dilluns i s'ha de tornar a la càrrega'. Aquesta és la nostra filosofia. Al final, allò que fem bé és parlar de nosaltres, del que ens agrada.

De què va el disc? Per què l'heu titulat *Alegre pero peligroso*?

P.L.: Doncs, alegre pero perillós, 'como la vida misma'. Tracta d'allò que nosaltres vivim. No parlarem de diners i de cotxes si no en tenim. Parlem de les coses que a nosaltres ens passen com nosaltres les volem explicar i com sentim la vida quotidiana. Tractem la superació, el dolor, la nostàlgia dels nostres barris quan érem petits... És molt sincer.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=AfvTOnApKN0>

La cançó "Ya no se juega" és una reivindicació de la vida de sempre al barri i alhora sembla una crítica als nous temps.

P.L.: Quan nosaltres érem petits sortíem de l'escola i anàvem a la plaça a jugar. Ara els nens quan surten de l'escola agafen l'iPad o la Play i es fiquen al sofà a jugar o a mirar la tele. Nosaltres hem vist aquest canvi generacional i d'alguna manera ens sap greu que funcionin així les coses. Però també ens sap greu haver-nos fet grans i ja no poder gaudir de la infantesa. El Santi (saxo i segon cantant) i jo anàvem junts a classe des dels quatre anys i el videoclip el vam fer pel nostre barri, visitant llocs on nosaltres anàvem a jugar i fent el que fèiem en el seu moment. Els nens que surten jugant al vídeo per això, els vam posar nosaltres allà, no hi eren. Els que realment segueixen jugant al carrer són els que ho han fet tota la vida: els avis.

Al disc, com ja és habitual també, compteu amb moltes col·laboracions.

P.L.: Ens agrada treballar en col·lectiu. Pensem que quan ens ajuntem amb altres artistes d'alguna manera som més forts. En aquest disc, a part del Colectivo -que són l'**Ahyivin**, el **Wilson**, la **Desiré** i el **Marcio**-, que són part de la família i havien de ser-hi, hem apostat per col·laboracions més internacionals: hi ha l'**Stoneboy** de Ghana, la **Coely** de Bèlgica, i el **Bejo**, que és canari. Són tres artistes boníssims, que ens agraden i que estan creixent moltíssim. També ens acosten, d'alguna manera, a un públic que a nosaltres ens interessa.

La cançó "El colectivo" la vam sentir ja dins del marc dels *Live Session*, però la versió del disc és una mica diferent.

P.L.: El projecte *Live Session* consistia en canviar les cançons del disc anterior i fer-les en banda, jugar i fer un arranjament nou. Aquesta cançó d'"El colectivo" va sortir en format *Live Session* i el que hem fet és convertir-la al revés, en una cançó de disc. Ha sigut guai també de fer.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=tpkYlh-K7J4>

Teniu pensat fer més formats *Live Session*?

A.L.: La veritat és que és una cosa que ens encanta i probablement acabarem fent alguna cosa així. Ens flipa redescobrir-nos perquè al final, el *Live Session* és agafar el que ja tenim i arreglar-ho. L'espectre musical s'obre moltíssim i ens encanta. I com dèiem, la part de funcionar en col·lectiu és increïble: t'enriqueix tota l'estona, cadascú hi porta el seu granet, i ve algú i per la seva manera de cantar o tocar et canvia totalment el 'vibe'. Encara no sabem si ho seguirem fent perquè ara estem immersos en *Alegre pero peligroso*, que és un disc que ens ha quedat molt bonic, pel que estem apostant al 100% i crec que es rebrà genial.

Al disc hi ha dues peces diferents o especials ("Estado mental" i "Olivo") en què el Pau Lobo no hi canta, sinò que hi parla altra gent. Per què les heu inclòs?

P.L.: "Estado mental" és el Rubén Blades parlant en una entrevista en què explica com pots viure un moment precari econòmicament o físic, però que no pots estar en un moment de pobresa espiritual. És un missatge que ens agradava i que nosaltres ens apliquem. Ens va semblar guai incloure'l al disc i que d'alguna manera la gent també reflexioni sobre això. I "Olivo" és més especial...

A.L.: "Olivo" anava al principi lligat al tema d'**Stoneboy**: abans que ell apareixés, a la lletra hi havia un parell de frases que pertanyien a una carta que em va escriure la meua mare el 2013. Vaig dir-li a ella que gravés una nota de veu llegint-la per provar, ho vaig enviar al grup i els va agradar. Vam canviar la carta una mica, perquè fos més generalista i no tan dirigida, i vam gravar a ma mare llegint-ho. És una carta al dolor: tots coneixem el dolor, així que per què no acompanyar-lo? Malgrat que el disc sigui més comercial, som una banda que ens agrada fer els que ens ve de gust i vam decidir oferir aquests dos minutets enmig del contingut. Li aporta molt sentit a nivell rítmic i, a més, és un missatge preciós. L'entrevista de Blades que recollim a "Estado mental" es va fer fa no sé quant de temps però al final no hi ha missatge caduc, les patologies socials són les mateixes.

Tot i així, abans asseguràveu que no us considereu reivindicatius...

A.L.: Bé, clar que és reivindicatiu. Però obrir la boca i dir què penses ja és un acte de reivindicació i un acte polític, diguis el que diguis, ja sigui de manera més eloqüent o de la manera més planera del món.

La Sra. Tomasa Foto: Marta Mas

Com ha estat el procés compositiu del disc?

P.L.: Ens costa fer cançons perquè som molt exigents amb nosaltres mateixos i mai res està bé [Riu]. En general no som grans escriptors ni vomitem cançons, així com hi ha artistes que s'aixequen i fan tres cançons en un matí. Nosaltres no som així, per això ha sigut un procés llarg amb els seus alts i baixos. Hem decidit fer-ho molt casolà: està gravat pràcticament a casa amb el productor Genis Trani, que ja ens va produir l'anterior i que creu en el projecte i hi confia. A més, entén cap a on volem anar i a ell també li agrada experimentar.

A.L.: El nom li va com anell al dit. Són vuit anys de carrera, ens fem grans, ens surten algunes canes.. És un disc molt més madur, amb una evolució natural. Crec que és el millor disc amb diferència. Han estat anys molt alegres però també molt difícils. La decisió de ser músics és difícil també perquè el món és molt complicat, però ens agrada i 'sarna con gusto no pica'.

Com plantegeu la gira?

P.L.: Com sempre seran uns directes festius i canyers. Comencem la gira el 21 de març a la sala Apolo, seguim el 26 a la Mirona, el 27 a Saragossa, el 28 a Madrid i, a partir d'aquí, ja estarem fins el setembre o octubre girant per moltes de ciutats noves i llocs on ja hem estat però que ens fa molta il·lusió repetir. Girarem per tot l'estat espanyol i esperem també sortir fora.

A.L.: Crec que tenim un punt singular i que sempre ens trenquem les banyes en oferir allò que ens agradaria veure a nosaltres i per això animo a la gent que vingui a veure'!